

Categoria „Școala tuturor abilităților” promovează unități de învățământ de masă care au integrat persoane cu dizabilități. Copiii cu dizabilități au un acces dificil la educație și, ca urmare, un număr mai mare dintre aceștia au, ca adulți, un nivel de școlarizare mai scăzut, care influențează slujbele pe care le pot avea.

JURIUL

Edmond McLoughney,
Reprezentantul UNICEF
în România

Carmen Lică,
președinta Fundației
Step by Step România

Barb Carman,
Expert internațional
al organizației
Mozaic, SUA

MODUL DE JURIZARE

În jurizare au fost urmărite eforturile unităților de învățământ candidate pentru incluziunea persoanelor cu dizabilități, inclusiv campaniile interne anti-discriminare, și facilitățile pe care le au, modul în care au realizat accesibilizarea sediilor, precum și ponderea elevilor cu dizabilități din totalul elevilor înscriși.

PARTICIPANȚI ÎN COMPETIȚIE

- # Liceul Ortodox Sf. Antim Ivireanu, București
- # Grădinița cu Program Prolungit Nr . 52, Oradea
- # Centrul de Asistență și Integrare Psihopedagogică al Universității de Vest
Timișoara
- # Școala cu clasele I-VIII Nr .6, Drobeta - Turnu Severin
- # Școala gimnazială nr.17, Galați
- # Școala generală nr. 13, Brașov
- # Școala cu clasele I-VIII , Octavian Goga, Rășinari
- # Școala „Regina Elisabeta”, Poiana Țapului
- # Școala Gimnazială Nr. 11 „IORGU IORDAN”, Tecuci
- # Școala Gimnazială Nr. 26 Ion Creangă, Galați
- # Facultatea de Teologie Ortodoxă Alba Iulia
- # Școala Conil Kindergarten SRL, București
- # Școala Generală „Iosif Moldovan”, Arad
- # Școala cu clasele I - VIII Nr. 39 „Nicolae Bălcescu”, Craiova
- # Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului - Proiectul
”Educație universitară pentru persoane cu dizabilități”
- # Colegiul Economic „Maria Teiuleanu”, Pitești
- # Colegiul Național „Calistrat Hogaș”, Piatra-Neamț
- # Universitatea „Valahia” din Târgoviște
- # Casa Minunată, Oradea

CÂȘTIGĂTORUL CATEGORIEI ȘCOALA TUTUROR ABILITĂȚILOR

Casa Minunată, Oradea

„Needucabili”, așa cum fuseseră etichetați, s-au bucurat la Casa Minunată de sprijin și condiții propice pentru o dezvoltare armonioasă. Astfel că, în cei 17 ani de existență, Casa Minunată a reușit să ajute peste 200 de copii cu dizabilități să ajungă în școlile din comunitate. În Casa Minunată au contat nevoia, interesul, și aptitudinile fiecărui copil.

„Ziua internațională a persoanelor cu dizabilități” a Organizației Națiunilor Unite este pe 3 decembrie. Cu asta în minte, am trecut în revistă enunțuri recente despre incluziune, așa cum au fost formulate de diverse organizații. Deseori, mă simt inspirată, devin optimistă și curajoasă când le citesc. Apoi mă gândesc câți ani au trecut de când tot citesc același lucru. Pentru că nu sunt decât alte moduri de a spune că incluziunea se referă la oameni care au dreptul să trăiască o viață împlinită și că societăți de pretutindeni ar trebui să facă eforturi să îndepărteze barierele pentru toți aceia cărora li s-a refuzat acest drept. A trăi în Statele Unite ale Americii este adesea perceput aproape cu invidie: un loc unde totul este bine și bunăstarea acoperă toate deficiențele. În Statele Unite, exersăm democrația de mai bine de 250 de ani, dar mai avem un drum lung de parcurs până când vom putea spune că dreptatea socială este universală.

Acum zece ani, în calitate de consilier social în educație, am avut privilegiul de a vizita România împreună cu soțul meu, Rich, și alți trei profesioniști în domeniul dizabilităților. Am întâlnit multă lume atunci, inclusiv persoane care lucrau pentru și/sau primeau asistență de la Motivation România. Nu exagerez când spun că a fost o experiență ce mi-a schimbat viața! Fiind din SUA, eram obișnuită să trăiesc o viață cu foarte puține bariere. Încă nu întâlnisem un grup de oameni atât de pasionați, hotărâți și cu atâta interdependență pozitivă în a crea strategii emoționale și fizice pentru a face față obstacolelor. De la prima mea vizită, am revenit în România cel puțin o dată pe an ca să lucrez, să voluntarez și să iau parte la ocazii speciale din viața pritenilor. În prezent, Rich și cu mine ne petrecem trei luni pe an aici. Am învățat

enorm de la prietenii mei români și am observat multe schimbări în bine în această țară de-a lungul anilor.

Dacă am început acest articol cu o perspectivă generală asupra problemei incluziunii, acum, aș vrea să ofer perspectiva de la firul ierbii, pentru că numai de la nivelul solului, putem înțelege natura adevărată a provocărilor și a succesului.

Cât stau în România, merg în școli, ofer comentarii și observații în clasă și sesiuni de formare profesorilor. De fiecare dată, descopăr profesori interesați de subiectul incluziunii și pe alții care au acceptat deja copii cu dizabilități intelectuale în clasa lor. Am cunoscut o profesoară care a primit în clasă câțiva elevi cu dizabilități, atunci când a fost abordată de părinții acestora. Îi plăcea să predea și vroia să facă ceea ce considera că este just. Dar recunosc că am fost îngrozită să aflu că părinții încă sunt nevoiți să-i identifice ei înșiși pe cei dispuși să le accepte copiii în clasă.

Sunt conștientă că în România sunt unele școli publice și private care se află în proces de a deveni incluzive până la un anumit nivel sau altele care folosesc deja bune practici de integrare. De asemenea, sunt ONG-uri sau alte grupuri care au dezvoltat relații de lucru avantajoase cu școlile pentru a crea condiții incluzive de învățare. Cred că cei de la guvernare au un rol important pentru incluziune. Dar cel mai mult, cred că soluțiile adevărate de îmbunătățire a statutului educației incluzive în România, vor veni de la oamenii de la sol, și nu din parlament.

BARB CARMAN